

GOŃCZY HAMILTONA

(Hamiltonstövare)

Pochodzenie: Szwecja.

Data publikacji oryginalnego wzorca: 17.07.1997

Użytkowość: Dobrze głoszący pies gończy, używany do polowania na zające i lisy. Nie jest to pies polujący w sforze i nigdy nie jest używany do polowania na jelenie.

Klasyfikacja FCI: grupa 6 Psy gończe, posokowce i rasy pokrewne.
sekcja 1.2. Średnie psy gończe.
Podlega próbom pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY:

Psy gończe były znane w Szwecji od XVI wieku. Do 1789 roku polowanie z nimi było przywilejem zarezerwowanym wyłącznie dla dworu królewskiego i szlachty. Dopiero począwszy od końca XVIII wieku zniesiony został zakaz polowania przez chłopstwo. Psy, które dotąd należały wyłącznie do szlachty, stały się znane i rozprzestrzeniły się. Uważa się, że gończy Hamiltona powstał ze skrzyżowania psów gończych pochodzących z południowych Niemiec, Szwajcarii, foxhoundów i harrierów. Podczas pierwszej wystawy psów w Szwecji w 1886 roku zostało zaprezentowanych około 189 psów gończych. Wśród nich znajdował się pies o imieniu Pang i suka o imieniu Stella, oba należące do hrabiego Adolfa Patricka Hamiltona. Uważa się iż od tej pary pochodzi rasa Hamiltonstövare, czyli jak wówczas je określano, szwedzkich psów gończych. W 1921 roku rasie nadano nazwę gończy Hamiltona, aby uhonorować człowieka, który ją wyhodował, twórcy Szwedzkiego Kennel Clubu, hrabiego A.P. Hamiltona.

WRAŻENIE OGÓLNE:

Pies bardzo proporcjonalny, sprawiający wrażenie znacznej siły. Nigdy nie ciężki. Trójkolorowy. Różnice w wyglądzie pomiędzy psem i suką powinny być wyraźnie zaznaczone.

WAŻNE PROPORCJE:

Sylwetka wpisana w prostokąt.

ZACHOWANIE - TEMPERAMENT:

Przyjacielski, o zrównoważonym charakterze.

GŁOWA:

Raczej długa.

Mózgoczaszka:

Czaszka lekko wysklepiona, umiarkowanie szeroka.

Stop wyraźny, ale nie przesadnie zaznaczony.

Trzewioczaszka:

Nos zawsze czarny, dobrze rozwinięty, z dużymi nozdrzami.

Kufa długa, mocna i praktycznie prostokątna. Grzbiet nosa prosty, równoległy do osi czaszki. Odległość od stopu do guza potylicznego powinna być równa odległości od stopu do końca wierzchołka nosa.

Wargi górne dość delikatne, napięte, zaokrąglone i niezbyt wydatne. Samce powinny mieć większe fafle niż suki.

Szczęki/uzębienie: Zgryz nożycowy. Zęby mocne, dobrze rozwinięte.

Policzki suche.

Oczy ciemnobrązowe o spokojnym spojrzeniu.

Uszy dość wysoko osadzone; wyciągnięte ku przodowi nie sięgają do połowy kufy. Kiedy uwaga psa jest napięta, powinny być tylko lekko unoszone. Miękkie, przylegające do policzków, ich przednia krawędź nie jest odwrócona na zewnątrz.

SZYJA:

Długa, mocna, dobrze związana z łopatkami. Skóra na szyi sprężysta i dobrze przylegająca. Samce powinny mieć górną linię szyi wyraźnie zarysowaną.

TUŁÓW:

Kłęb wyraźny.

Grzbiet poziomy i silny.

Lędźwie muskularne i lekko wysklepione.

Zad lekko spadzisty, długi i szeroki.

Klatka piersiowa głęboka, długa, dobrze rozwinięta, sięgająca do łokci.

Żebra umiarkowanie zaokrąglone.

Linia dolna i brzuch: brzuch tylko lekko podkasany.

OGON:

Osadzony na linii grzbietu. Prosty lub lekko szablasto wygięty ku górze. Dość szeroki u nasady, cieńszy na końcu. Sięga do stawu skokowego. W akcji preferowane jest, aby pies nie unosił go powyżej linii grzbietu.

KOŃCZYNY:

Kończyny przednie o mocnym kośćcu, harmonizującym z wyglądem ogólnym psa. Widziane od przodu są proste i równoległe.

Łopatki długie, muskularne, dobrze osadzone i mocno związane z tułowiem.

Ramię długie, tworzy kąt prosty z łopatką.

Łokcie przylegające do tułowia.

Śródrezcze elastyczne, z przedramieniem tworzy nieznaczny kąt (ustawione jest nieco skośnie).

Łapy przednie owalne, związane, o dobrze wysklepionych palcach.

Kończyny tylne mocne, widziane z tyłu, równoległe.

Udo umięśnione, widziane z boku, szerokie.

Staw kolanowy dobrze kątowny.

Staw skokowy dobrze kątowny.

Śródstopie krótkie i proste.

Łapy tylne jak przednie. „Wilcze” pazury niepożądane.

RUCH:

Energiczne i wydłużone. Kończyny prowadzone równoległe.

SZATA:

Włos sztywny, niezbyt krótki, dobrze przylegający do tułowia. Na głowie, uszach i przedniej powierzchni kończyn włos musi być gładki i bardzo krótki. Na spodniej stronie ogona i tylnej powierzchni ud włos jest raczej długi, ale nie tworzy frędzli.

Umaszczenie: trójkolorowe. Grzbiet, szyja, boki tułowia i górna część ogona czarne. Głowa, uszy i kończyny, a także boczne części szyi, tułowia i ogona płowe. Maść płowa może zmieniać odcień od złotego do głębokiego, intensywnego czerwono-brązowego. Na górnej części kufy znajduje się biała listwa. Białe są także górna i spodnia powierzchnia szyi, klatka piersiowa, koniec ogona i dolna część kończyn oraz łapy.

WYMIARY:

Idealna wysokość w kłębie u samców wynosi 57 cm, z tolerancją od 53 do 61 cm. Idealna wysokość w kłębie dla suk wynosi 53 cm, z tolerancją od 49 do 57 cm.

WADY:

Wszelkie odstępstwa od powyższego wzorca powinny być traktowane jako wady obniżające ocenę w zależności od stopnia ich nasilenia.

Zbyt słabo wyrażone cechy samcze lub sucze.

Czaszka szeroka; guz potyliczny silnie zaznaczony.
Kufa krótka lub spiczasta; grzbiet nosa wklęsły.
Przodozgryz lub tyłozgryz, zgryz cęgowy.
Ciężkie policzki.
Oczy jasne.
Grzbiet miękki.
Zad krótki, spadzisty.
Ogon noszony powyżej linii grzbietu.
Łopatki zbyt spionowane.
Wąska akcja tylnych kończyn.
Mieszanina maści brązowej i czarnej.
Intensywny czarny nalot na bokach tułowia, łopatkach i udach.
Białe znaczenia inne niż opisane we wzorcu.
Maść dwukolorowa (żółta z białym, czarna z białym, czarna podpalana)
lub znaczna przewaga jednego z trzech dopuszczalnych kolorów.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

Znaczny przodozgryz lub tyłozgryz.
Wysokość w kłębie wykraczająca poza limit wyznaczony wzorcem.
Pies bardzo nieufny i tchórzliwy.

UWAGA:

Samce muszą mieć dwa, prawidłowo wykształcone jądra, całkowicie umieszczone w worku mosznowym.